IKIRU ESTE

- Ultimile file de jurnal -

de Madi

Părinţilor mei şi ochiului inimii.
ikiru este o amintire de durata,
ikiru este o amintire de natura chimica.
ikiru este un om care a murit deja.
cine eşti tu? eu sunt ROGVAIV
ikiru este o amintire dureroasă.
ikiru este.

1. deasupra zonelor vulcanice ale ţinutului portocaliu sunt plasaţi sateliţi geostaţionari de detecţie şi urmărire a activităţii interioare, folosind măsurători cu laser, datele sunt prelucrate de calculator şi rezultă fotografii: vegetaţia în roşu (pantome warn red cv), apele în negru sau gri deschis (pantone cool gray 4 cv), agroce-noza în cenuşiu închis (pantone cool gray 9 cv), dar, în ţinutul portocaliu, nu există nici o suprafaţă de agrocenoză.

nu ştiam însă ce puteau fi petele galbene (pantone 113 cv) care, în unele fotografii apăreau, în altele nu.

2. coincidenţa.

odată cu apariţia enigmaticelor pete galbene, ţinutul portocaliu a început să fie scăldat' în adevărate euforii, mulţi locuitori ieşeau din. adăposturi şi se strângeau în grupuri, ascultând, şi, pentru câteva clipe, se simţeau solidari, dar nu-şi putea nimeni nici măcar imagina faţă de ce.

mulţi dintre prietenii mei trăiseră acelaşi sentiment copleşitor, inexplicabil, povesteau cu ochii în lacrimi cât de apropiaţi se simţiseră unii de alţii, inirfiile lor fiind pline de bunătate şi dorinţa de-a-şi ajuta semenii, cunoscuţi sau nu.

am descoperit într-o după-amiază calmă coincidenţa. împreună cu ikiru.

obişnuiam să stau în spatele lui în timp ce urmărea ecranele, aşteptam cu un fel de curiozitate amestecată cu teamă fotografiile şi ne bucuram ne-văzând petele galbene, care apăreau, totuşi, ignorând sentimentele noastre, uneori se aşteptau unele pe altele, în scurtă vreme, câteva zone ale ţinutului .erau deja atinse de galbenul molipsitor.

3. adăposturile au fost construite cu câteva sute de ani în urmă de o legiune a armatelor bravujui general aton cel mare. armatele de ajutor. armatele bravului general aton cel mare.

ne întrebam adeseori la ce bun să mai locuim în ele de vreme ce nu se mai produsese nici un fel de cataclism de mai bine de un secol şi jumătate, ne întrebam şi gândul ne părăs'ea imediat de parcă asta s-ar fi urmărit, de către cine ştie cine. stăteam în ca,să până sosea ora la care trebuia să merg la centru, activităţile de zi cu zi se desfăşurau monoton, dominate de somn, mâncat şi distracţii frivole la club. unde mergeam foarte rar. acolo îi întâlneam pe colegii de muncă şi încercam să vorbim despre altceva decât lucrurile legate de munca noastră, dar nu reuşeam, atunci, tăceam şi-l ascultam pe brazii, cântând la saxofon, nimeni nu reuşea să vorbească despre altceva în afară de munca lui. medicii despre bolnavi şi boli. avocaţii despre cazurile lor. profesorii despre elevi, sportivii despre meciuri şi antrenamente.

orele de muncă erau o bucurie pentru mulţi, era cel mai sigur mod de a-ţi petrece timpul util şi plăcut.

în camera mea pe un perete o pictură, mi-a dăruit-o ikiru. se numeşte ţara copacului fulger, este o pictură cu mult albastru şi roşu. este o pictură agresivă, agresiv-pozitivă. ori de câte ori o privesc, se trezeşte în mine o energie ascunsă şi-n acele momente scriu.

eu încă mai vreau să scriu cu stiloul pe hârtie.

întinsă în hamac, vorbeam cu ikiru, şi el era întins în hamacul său argintiu, uneori fuma, slobozind fumul pe nas. paravanul despărţitor cu transparenţa reglabilă era în timpul zilei uşor verde, ne puteam vedea mar mult decât siluetele. aşa am hotărât, să ne păstrăm fiecare încăperea lui. mai erau şi nopţi în care încercam să dormim separat, pentru a nu deveni dependenţi unul de altul, dar nu reuşeam, eram dependenţi... adormeam apoi îmbrăţişaţi şi ne visam unul pe celălalt.

ce crezi despre pete? nimic, deocamdată nimic, întrebări şi răspunsuri rostite variabil din punct de vedere ordinal, dar identic în ceea ce priveşte conţinutul.

ştii? câteodată am impresia'că sunetele astea mă... atacă.

asta mi-a spus într-o seară ikiru. şi-a adormit plângând.

holograma lui stătea lângă mine, rece şi inuman de frumoasă, prin hublou vedeam un disc de cer rozaliu, mai degrabă iritant decât plăcut.

le auzi? acum le auzi? le auzi cât sunt de... agresive?... sunt... agresive... de câtva timp simt asta... şi ikiru aproape că strigase cuvintele astea, şi, nu ştiu de ce, m-am cutremurat.

hai, deschide hubloul şi vei simţi, deschide-l! 4. prea puţini mai ies din adăposturi în exterior. putem ieşi când vrem. interdicţia lui zahon aster s-a sfârşit cu zeci de ani înurmă, dar puţini mai simt nevoia s-o facă. ori nu mai ştim s-o facem...

până la un moment dat îi consideram idioţi pe cei care ieşeau, legătura cu exteriorul se face cu ajutorul calculatorului şi pe ecranele cât peretele pe care le avem putem vedea tot ceea ce ne interesează, prin hornul de serviciu primim cele necesare existenţei, cerem detalii ale diferitelor sectoare ale ţinutului portocaliu şi observăm totul mult mai bine decât dacă am fi acolo, metoda este rapidă, comodă, eficientă, participăm la seminarii, conversaţii, cursuri, spectacole, putem lua legătura cu oricine, de oriunde, oricând. în doar câteva secunde, ce ne puteam dori mai mult? în zona piramidelor apăruseră în două luni patru pete. mai multe decât oriunde altundeva, se spune că acolo ar fi fost, înainte de marele conflict, un parc în care se întâlneau doar cei care se iubeau, de aceea se numise chiar parcul iubirii, când am auzit prima dată povestea asta mi s-a părut desuetă, azi o găsesc frumoasă.

acum, piramidele din beton adăpostesc nuseştiece secrete de-ale guvernului.

unii glumesc pe seama lor spunând că n-ar fi altceva decât nişte spaţii destinate depozitării imensei lui garderobe, dar în spatele glumei se află un zâmbet amar.

ceream planuri generale şi prim-planuri ale zonei, dar'pe ecran nu se putea observa nimic. Nimic a-normal, care să fi constituit un semn(-al) de alarmă.

protectorul centrului nu dădea nici o atenţie rapoartelor celor care eram îngrijoraţi, juca partide interminabile de go cu guvernatorul şi-şi comanda tot felul de bijuterii ciudate, desenate de el însuşi.

5. ce crezi despre pete? ...sunetele... sunetele... sunetele...

linia vocii lui ikiru avusese o inconsistenţă neliniştită. îi vedeam silueta dincolo de paravan.

...la început a fost un fel de joc... apoi însă... am vise ciudate care NU SUNT ALE MELE... nu sunt visele mele... înţelegi? înţelegi, rogvaiv?... CINEVA, CEVA MI LE CONDUCE ŞI MI LE ÎNTRERUPE. în momente atât de critice încât mă trezesc şi mă simt golit, şi parcă se rup în mine milioane şi milioane de conexiuni şi întreg trupul mă doare, am senzaţia că mi se scurge creierul...

ikiru... eu... eu nu am vise. NU MAI AM VISE ŞI AM NEVOIE DE ELE.

6. de câtva timp felul de a percepe ceea ce se întâmpla în jur se schimbase într-un mod radical, capacitatea mea de a sintetiza un cumul de fapte se diminuase în mod alarmant.

am cerut o discuţie cu psihanalistul meu atunci când situaţia a devenit insuportabilă., pe ecran, chipul prelung al lui sir y semăna cu o lacrimă.

nu mai am vise...

mi s-au mai semnalat cazuri... visul este o manifestare esenţială a vieţii sufleteşti şi nema-iavându-l rişti să devii ţinta unor contorsiuni lăuntrice, tulburările de personalitate sunt violente şi de lungă durată, nocive, letale chiar, va trebui să te gândeşti intens la ceva în stare de trezie până când transformi acel ceva în obsesie, anunţă-mă dacă apare vreun remediu,

7. dar nu am visat.

între timp, încercam să-mi desfăşor activitatea. liftul care coboară până la subnivelul 100 îmi provoca ameţeli insuportabile, uşa glisa apoi tăcut şi intram în sala de lucru. ...şi jocul diabolic al petelor continuă.

8. pe ecran, chipul prelung ca o lacrimă al lui sir y.

cazurile s-a înmulţit, continuă cu metoda despre care ţi-am vorbit, dar...

cazurile s-au înmulţit...

ATUNCI mi-am dat seama că, de fapt, sir y nu a visat niciodată.

9. ikiru, îmi plezneşte capul...

şi sunetele astea blestemate... rogvaiv... eşti “atât de palidă...

şi sunetele astea blestemate... întreaga zonă a piramidelor este galbenă! mi-a urlat într-o seară ikiru.

10. prim-plan-piramidal.

prim-plan-piramida2.

prim-plan-piramida3.

prim-plan-piramida4.

era un amurg liniştit, ezak apunea încet şi vag perceptibile semne ale violetului nopţii apăreau strecurând umbre evolutive peste ţinut, păsări nictalope, albe, planau deasupra marginilor umbrelor atingând parcă pământul şi piramidele.

atunci, sunetele acelea s-au schimbat, intensitatea lor a crescut brusc, alunecând într-un canon violent.

ikiru privea imaginile de pe ecrane, prim-plan secţiunea a-piramida1, prim-plan secţiunea b-piramida1, prim-plan secţiunea c-piramidal... secţiunea a1, a2, a3, a4... prim-plan secţiunea a-piramida2, prim-plan secţiunea b-piramida2... piramida3... piramida4.

prim-planurile terenurilor din jurul piramidelor, prim-plan, prim-plan...

11. ...dedublări multiple, rogvaiv, dedublări multiple care se urmăresc apoi cu scopul de-a se ucide.

eu sunt cel ce se dedublează şi, aproape în fiecare noapte, visul se opreşte în momentul în care sunt ascuns într-o firidă şi aud răsuflarea sa-ca-da-tă a celuilalt, a unuia dintre ceilalţi... eu.

12. stau cu. ochii închişi, mă înconjoară un fond colorat viu din care lipsesc însă negrul şi roşul, culorile pe care orbii nu le... văd.

13. pete eteromorfe, dar care, la o privire mai atentă, îşi dezvăluie anumite asemănări unele cu altele, într-un straniu proces mimetic ce se petrecea sub ochii noştri.

14. rogvaiv, am să IES! am să IES şi am să merg acolo! să văd!

...vin cu tine...

15. am ieşit într-o dimineaţă, aerul de-afară m-a izbit şi am fost, pentru o clipă, dezorientaţi, călcam pe pământ şi-l SIMŢEÂM sub tălpi... era o senzaţie uitată sau aproape uitată, contactul cu el era, totuşi, diminuat de tălpile groase ale sandalelor, e... nu ştiu cum să calci pe pământ... n-am mai

făcut-o de vreo douăzeci de ani, rogvaiv... e... plăcut... e chiar... plăcut... făceam paşi rari, ne opream des şi apăsam cu tălpile pământul şi ne minunam. e... plăcut, rogvaiv... e foarte plăcut... păşeam timid şi ne opream şi priveam jur-împrejur.

copacii înalţi decupau aerul şi, printre trunchiuri, amplasate aproape ostentativ, camere de luat vederi, microfoane uriaşe, kilometri de cabluri.:.

m-am simţit ca în faţa unei diorame însângerate de la muzeu, din pământul, portocaliu ţâşneau, într-o dezordine plăcută, tot felul de plante pe care nu le văzusem niciodată în realitate, ci doar pe ecran... era... interesant câmpul vizual în care materia organizată sub forma unor tulpini erecte se desfăşura până departe.

ikiru a izbucnit într-un râs de al său când i-am spus: hai să ne descălţăm! a râs şi-a făcut-o maşinal, azvârlindu-şi sandalele, şi a încremenit. a rămas încremenit într-o poziţie incomodă, cu piciorul stâng flexat în urma celui drept întins.

tălpile sale goale ATINGEAU pământul, mi-e teamă să mă mişc, rogvaiv... tălpile noastre ATINGEAU pământul, am îngenuncheat, genunchii mei atingeau pământul, pământul era catifelat, catifelat şi cald.

târziu, ikiru s-a mişcat, cu teamă, şi-a privit urma tălpilor goale impregnată în pământ şi a lăcrimat.

pământul din jurul piramidelor era fierbinte, un zgomot surd venea din adâncuri, ca un horcăit, ca o respiraţie chinuită, ne-am cutremurat, am fugit.

pământul... pulsa.

ajunşi în adăpost, ne-am privit îngroziţi, de necunoscutul care se căsca sfidător şi cinic în faţa noastră.

m-am întins în hamac.

petele astea M-AU OBLIGAT să ies! a urlat ikiru. M-AU OBLIGAT SĂ IES!

16. ...visele se petrec într-un spaţiu deasupra unei pete, un spaţiu alcătuit din coridoare prevăzute cu mici refugii construite parcă special pentru o urmărire, coridoare scăldate în lumina impersonală a neoanelor. coridoare nesfârşite. aud răsuflările celorlalţi. Ie aud şi totul este cumplit, aud fiecare'mişcare, celălalt se află, poate, chiar în dreptul meu, dar dincolo, într-un alt coridor, iar între noi, protector? fals-protec-

tor? zidul care nu are rol de izolator fonic, ci dimpotrivă, ziduri ce amplifică grotesc şi înfricoşător orice idee de zgomot.

şi poate că nu-l voi întâlni niciodată pe cel care, pentru o clipă, fusese în dreptul meu, dar... dincolo, căci, poate, în acest joc, şansa întâlnirii a fost'omisă...

17. ikiru izbea în pereţi nu doar cu pumnii, îl priveam tăcută prin paravan, uneori îl opacizam. pentru a nu-l mai vedea pe omul care devenise umbra celui pe care-l cunoscusem cu ani în urmă.

atunci, holograma lui rece şi calmă se afla lângă mine. o priveam şi plângeam. încă mais puteam să plâng.

accesele de furie erau din ce în ce mai dese.

paravanul suna sec la contactul cu diferitele obiecte, când se liniştea, îjni atingea holograma, ridicam paravanul şi-l priveam. plângea.

18. protectorul a murit, cauze ne-elucidate. ikiru a râs adâncindu-se în hamac.

19. într-o noapte, zgomotele ce semănau cu un canon au fisurat hubloul, ikiru a-sărit în picioare, apoi, totul s-a liniştit.

20. ţinutul portocaliu este plin cu nebuni, se zvoneşte că protectorul s-ar fi purtat ciudat în zilele premergătoare morţii sale.

ikiru a făcut o legătură între acest fenomen şi petele galbene.

cât poate supravieţui un om ale cărui vise sunt controlate?

cât poate supravieţui confruntându-se noapte de noapte cu acelaşi vis traumatizant?

şi, mai presus de toate, cât poate rezista un om care nu mai are vise?

întrebările-şi pierduseră valoarea gnoseologică şi frânturi din ele pluteau în derivă în minţile noastre mutilate.

ideea morţii nu mă preocupase niciodată mai mult decât o noţiune dincolo de care nu mai există nimic.

nimic cu valoare estetică, acum, moartea-mi apare în măreţia ei hidoasă şi dureroasă, doar o euthanasie ar mai putea-o înnobila.

acum ştiu că nu mai pot lupta cu puterea morţii, dar asta nu înseamnă că m-am împăcat cu ideea ei. nu, nu o voi accepta

nici în ultima clipă, nu mă pot resemna, dar simt neputinţa rânjindu-mi libidinos. ..

21. într-o zi m-am hotărât să părăsesc adăpostul şi să trăiesc timpul rămas împreună cu nebunii ce-şi duc ultimile clipe afară, în aer liber, la marginea marelui lac, printre copaci şi buruieni.

ikiru m-a privit cu o durere mută, n-a rostit nici un cuvânt, oricum cuvintele erau în agonie sau moarte, doar simţurile mai vorbeau, firav, mutilat, m-a privit şi-ntr-un târziu a încercat să-mi zâmbească.

ne-am lipit palmele una de alta, le-am ridicat în dreptul ochilor şi-am plâns, ne-am atins lacrimile cu buzele şi le-am sorbit.

cu acea imagine, am plecat, dar la jumătatea drumului, m-am oprit, i-am văzut pe bătrânii care stăteau pe pământ şi cântau, ţinându-se de mâini.

m-am apropiat de ei şi-am început să cânt împreună cu ei, într-o limbă necunoscută mie, limbă pe care, cu fiecare cuvânt rostit, începeam s-o înţeleg şi s-o.;. recunosc.

pământul pulsa, m-am întors în adăpost, ikiru număra bobiţele mărgelelor verzi, m-am aşezat lângă el pe jos şi l-am îmbrăţişat, atunci m-a simţit întreagă.

epilog

stau singură în subnivelul 100. urmăresc liniştită triumful petelor galbne. ikiru mi-a spus în ultima zi.a vieţii lui: ...petele, petele sunt vii, rogvaiv, e uluitor, dar sunt VII. ele ne ucid. dar de ce? să fie răzbunarea pământului uitat şi mutilat?

ne ucid intervenind în somnul nostru, ne iau visele, ne dau vise... ne ucid. poate că ăsta e sfârşitul lumii, nimeni nu scapă, cu toţii am greşit. asta e soarta pe care o merităm, nu suntem decât nişte roboţi care mimează sentimentele, care mimează viaţa, suntem putrezi şi falşi, am trăit în zadar, ne-am îndepărtat de natură şi am uitat s-o mai iubim, -căinţa noastră e prea târzie...

...vrei să pui tu capăt agoniei?

TREBUIE.

pe mine nu mă va împuşca nimeni, o voi face singură, mai sunt doar câteva rânduri de scris.

urmăresc liniştită triumful...

...mai vreau să scriu pe hârtie...

ikiru este o amintire de durată,
ikiru este o amintire de natură chimică,
ikiru este un om care a murit deja.
cine eşti tu? eu sunt ROGVAIV
ikiru este o amintire dureroasă.
ikiru este.

dar cine-şi va mai aminti de noi?
poate doar pământul, poate.